

Nikodemus evangéliumának II. része,

vagy

Krisztus poklokra szállása.

1. (17.) fejezet.

— Mit csodálkoztok azon, szólt József, hogy Jézus feltámadt? Nincs ezen semmi csodálni való! Hanem az csodálatos, hogy nem egyedül támadt fel, hanem sok más halottat is feltámasztott, akik sokaknak megjelentek Jeruzsálemben, akik közül, ha senki mást nem ismernének is, Simeont, aki Jézust magához fogadta és az ő két fiát, akiket szintén feltámasztott, ezeket bizonyosan ismeritek. Mert nem régiben temettük el őket, most pedig, úgy látszik, megnyitak és üresek a sirjaik, ők maguk pedig élnek és Arimatiában időznek.

Odaküldtek hát embereket és az ő sirjaikat nyitva s üresen találták.

— Menjünk Arimatiába, mondá József és keressük fel őket.

Akkor felkerekedtek a főpapok Annás, Kajafás, József, Nikodémus és Gamaliel s velük együtt mások is, elmentek Arimatiába és úgy találták, amint József beszélte. Imádkoztak tehát és megcsókolták egymást. Azután azokkal együtt Jeruzsálembé mentek és bevezették őket a zsinagógába, lezárták az ajtókat, középre helyezték a zsidók ősi törvénykönyvét és így szóltak hozzájuk a főpapok:

— Esküdjetek meg Izrael Istenére, az Úrra és így mondjátok meg az igazat, hogyan támadtatok fel és ki támasztott fel titeket a halálból?

A feltámadt emberek erre a kereszt jelét vetették az arcukra és azt mondták a főpapoknak:

— Adjatok nekünk papírt, tintát és írónádat. ˘

Előhozták ezeket s ők leülve a következőket írták fel.

2. (18.) fejezet.

Urunk, Jézus Krisztus, ki magad vagy a világ feltámadása és élete, adj nekünk kegyadományt, hogy elbeszélhessük a te feltámadásodat és azokat a csodákat, amiket a pokolban cselekedtetél! Mert mi is lent voltunk a pokolban azokkal együtt, akik öröktől fogva elhunytak. Éjfélkor pedig azokban a sötétségekben fény támadt, mint a napnak ragyogása és sugárzott, hogy mindnyájan meg voltunk világítva és megláttuk egymást. Ekkor Ábrahám atyánk a patriarhákkal és prófétákkal együtt hirtelen fölemelkedett és mindnyájan örömmel eltelve mondták egymásnak: „Ez a fény hatalmas forrásból származik!“ Ezsaiás próféta, aki szintén ott volt, így szólt: „Ez a fény az Atyából, Fiúból és Szentlélekből ered, amelyről még életemben megjósoltam: „Zebulon földje és Naftalim földje, a nép, amely sötétségben ült, hatalmas világosságot látott.“

Azután egy puszta remete lépett a középre és így szóltak hozzá a patriarchák: „Ki vagy te?“ „Én vagyok János, mondá ez, az utolsó próféta, aki az Isten fiának útját egyengettem és hirdetem a népnek a megtérést bűnök bocsánatára. Az Isten fia pedig hozzám jött és én messziről meglátván így szóltam a népnek: „Ime az Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit.“ És megkereszteltem őt a kezemmel a Jordán folyóban és láttam azt is, amint a Szentlélek galamb módjára reá szállt és hallottam az Atya Istennek a hangját is, amint ezt mondta: „Ez az én szerelmes fiam, akiben gyönyörködöm!“ És azért küldött el engem is hozzátok, hogy hirdesse, hogyan fog ide eljönni Istennek amaz egyszülött fia, hogy aki benne hisz, üdvözljön, aki pedig nem hisz benne, elkárhozzék. Ezért azt mondom mindnyájatoknak, hogy amint őt meglátjátok, valamennyien imádjátok őt, mert csak most érkezett el számotokra a megtérés ideje, ezért imádtatok a régi hiábavaló világban bálványokat és ezért vétkeztetek. Máskor azonban ez meg nem történhetett.“

3. (19.) fejezet.

Mialatt János így tanította a poklokban lévőket, a mi ösatyánk Ádám is hallgatta és így szólt fiához Sethez:

„Fiam, mondd el az emberiség ősatyjának és a prófétáknak, hogy amikor halálra váltam, hova küldöttetek tégedet? Set így szólt: „Próféták és patriarhák halljátok: Atyám, Ádám, az első ember, amikor halálos betegségbe esett, elküldött engem, hogy könyörögjek az Istenhez a paradicsom kapuja mellett, vezettessen el engem egy angyallal a könyörület fájához és hozzak olajat, megkenni az én atyámat, hogy fellábaljon a betegségből. Így is cselekedtem. Imádságom befejeztével hozzám jött az Úr angyala és mondá: „Mit kívánsz Set? Atyád betegsége miatt olajat kérsz, amely a betegekét lábra állítja vagy pedig olyan fát, amely ilyen olajat csurgat? Ilyent most itt nem lehet találni. Eredj, mondd meg atyádnak, hogy a világ teremtésének befejezésétől számítva 5500 esztendő múlva, eljön a földre emberré válva az Istennek egyszülött fia s ő keni majd meg ilyen olajjal és támasztja életre s úgy őt, mint a tőle származókat vízben és Szentlélekben mossa meg és akkor meggyógyul minden betegségből, de most ez lehetetlen“.

Mikor ezt a patriarhák és a próféták meghallották, nagyon megörültek.

4. (20.) fejezet.

Mikor mindnyájan ilyen nagy örömben voltak, odament a sátán, a sötétség osztályosa és így szólt a pokolnak: „Te telhetetlen falánk, halld meg amit mondok: A zsidók népéből valami Jézus nevű, magát Isten fiának mondotta. Ezt emberlétében a mi közreműködésünkkel a zsidók keresztre feszítették. Most hogy meghalt, te vagy arra rendelve, hogy őt ide bezárjuk. Mert én tudom, hogy ember ő és hallottam, hogy maga mondotta: „Halálosan szomorú az én lelkem!“ A felső világban is, amikor együtt élt a halandókkal, sok kellemetlenséget okozott nekem, mert a hol csak szolgálmat előtalálta, üldözte őket és akiket én bénákká, vakokká, csonkákká, bélpoklosokká vagy más efféle nyavalyássá tettem, azokat a pusztaszavával meggyógyította és mikor én sokakat már a temetésig juttattam, azokat is a pusztaszavával ismét megelevenítette.“ A pokol így felelt: „Hát annyira hatalmas ez, hogy a pusztaszavával megtehetette

ezeket? És te képes vagy egy ilyennel szembeszállani? Nekem ugy látszik, hogy ilyennel senki se szállhat szembe. Ha pedig azt mondod, hogy hallottad őt félni a haláltól, hát ezzel a mondással téged akart kigúnyolni és kinevetni, azt akarva, hogy téged hatalmas kezébe ragadhasson. És bizony jaj neked örökre!“ A sátán mondá: „Te falánk és telhetetlen pokol, hát ennyire megijedtél, hogy a mi közös ellenségünkről hallottál? Én bizony nem ijedtem meg, hanem összefogtam a zsidókkal és megfeszítették sőt mérgezett ecettel is megittatták őt. Most hát készülj arra, hogyan fogod hatalmasan megragadni őt, amikor eljön.“

A pokol így felelt: „Te sötétség örököse, pusztulás gyermeke, sátán, most mondod, hogy akiket te a halálra készítettél, azokat ez a puszta szavával megelevenítette, ha hát ő másokat meg tudott a haláltól szabadítani, hogyan és miféle hatalommal volnánk mi képesek őt lenyügözni? Nemrégiben elnyeltem egy halottat, akit Lázárnak hívtak s az élők közül valaki csakhamar kiragadta őt az én gyomromból a puszta szavával. Azt hiszem, ez volt az, akiről te beszélsz. Ha őt most ide befogadjuk, attól tartok, hogy a többi miatt is aggódhatunk. Mert úgy érzem, hogy mindazok, akiket öröktől fogva elnyeltem, most mind háborognak és fájdalom a hasamat — és nem nézem jó jelnek Lázár elragadását, mert nem mint halott, hanem mint sas repült ki belőlem s így dobta őt ki hirtelen a föld. Ezért megesketlek téged úgy a magad, mint az én üdvömrre, ne hozd őt ide! Mert én tudom, hogy az összes halottak feltámasztásával fog itt megjelenni. S azt mondom neked a sötétségre, mely itt uralkodik, hogy ha idehozod őt, a halottak közül senkit se hagy meg a számomra.“

5. (21.) fejezet.

Mig a sátán és a pokol ezt beszéltek egymással, mennydörgésszerű hang támadt, amely azt mondá: „Nyissák meg vezéreitek a kapukat és nyiljanak meg az örök kapuk, hadd vonuljon be a dicsőség királya!“ Mikor ezt a pokol meghallotta, így szólt a sátánhoz: „Eredj ki és ha lehet, állj neki ellen!“ A sátán kiment. Akkor a pokol így szólt a maga lelkeinek:

„Erősítsétek meg jól és hatalmasan az érckapukat és azok vasgerendáit, záraimat csukjátok be és figyeljétek meg mindent éberen. Mert ha ő ide bejön, jaj nekünk mindnyájunknak!”

Mikor ezt az ősatyák hallották, mindnyájan szidalmazni kezdték őt, mondván: „Telhetetlen és falánk te, tárj kaput, hogy bejöjjön a dicsőségnek királya!” Dávid próféta így szólt: „Nem tudod, te vak, hogy amikor még a földön éltem, ezt a jóslatot mondtam: A ti vezéritek nyissanak kapukat! „Ézsaiás szólt:” Én ezt előre látva a szentlélek által megirtam: Feltámadnak a halottak és felkelnek, akik a sirban vannak, akik pedig a földön élnek, örvendeznek. Továbbá: Halál, hol a te fulánkod, pokol, hol a te győzelmed,”

Ismét hang támadt, amely ezt mondta: „Nyissatok kapukat!” Mikor ezt a pokol meghallotta, kétszer is azt felelte rá, hogy egyáltalán nem ismeri és így szólt: „Ki az a dicsőség királya?” Az Úr angyalai így feleltek: „Erős és hatalmas úr ő, hatalmas úr a harcokban!” E szóra az érckapuk hirtelen szétbomlottak, a vasgerendák szétmorzsolódtak s az összes lekötözött halottak felszabadultak bilincseikből s mi is azokkal együtt. A dicsőség királya pedig bevonult mint ember s a pokolnak minden sötétsége megvilágosodott.

6. (22.) fejezet.

Akkor a pokol felkiáltott: „Legyőztünk, jaj most nekünk! De hát ki vagy te, hogy ilyen hatalmad és erőd van? És ki vagy te, hogy bűn nélkül jössz ide, kicsinynek látszasz és nagyhatalmú vagy, alázatos és mégis fenséges, szolga és mégis úr, harcos és mégis király, aki élőkkal és holtakkal rendelkezel? Keresztre szögezték, sirba tették s most mégis szabad vagy és a mi összes hatalmunkat szét-tépted! Csak nem te vagy talán az a Jézus, akiről a fősátán azt mondta, hogy kereszten és halálon át akarod örökségeddé tenni az egész világot?” Akkor a dicsőség királya a pokol fenekéről kiragadta a fősátánt s átadva őt az angyaloknak, mondá: „Vasbilincsekkel kötözzétek meg a kezeit, lábait, nyakát, a száját.” Miután átadta, így szólt a pokolnak: Vedd és őrizd őt biztosan amíg másodszer vissza nem jövök.”

7. (23.) fejezet.

Mikor a pokol a sátánt átvette, így szólt hozzá: Belzebúl, te tűznek és gyötrelmeknek birtokosa, szentek ellensége, mi kényszerített téged olyan intézkedésre, hogy a dicsőség királyát megfeszítsék és ő eljőjön ide s kiűzzön bennünket? Nézz ide és lásd, hogy egyetlen halott se maradt bennem, hanem mindazokat, akiket a tudás fájával megnyertem, most a kereszt fájával elveszítettem! S összes örömed szomorúságra vált. S amikor a dicsőség királyát akartad megölni, magadat ölted meg. Minthogy pedig biztos őrizetre vettelek át, megtanulhatod majd tapasztalásból, milyen rosszul fogok veled bánni! Főszátán, te, a halálnak kútforrása, a bűnök gyökere, minden rossznak befejezése, micsoda bűnt találtál te Jézusban, hogy megkísértsd az ő elvesztését? Hogy mertél ilyen gonoszságot tenni? Hogyan gondoltál egy ilyen embert e sötétségbe vezetni, aki által most a kezdettől fogva megholtakat mind elveszítetted?”

8. (24.) fejezet.

Mig a pokol így beszélt a sátánnak, addig a dicsőség királya kinyújtotta a jobb kezét, megfogta és fölkellette Ádám ősatyát. Azután megfordult és a többiekhez így szólt: „Jertek velem mindnyájan, akik a miatt a fa miatt haltatok meg, melyhez ez hozzányult, — mert most én viszont a keresztnek fája által keltelek föl titeket.“ Erre mind kivitte őket s Ádám ősatyán látszott, mint örül. Így szólt: „Hálát adok a te fenségednek uram, hogy kivezettél engem a mélységes pokolból.“ Az összes próféták és szentek is hasonlóképp szóltak: „Hálát adunk neked, Krisztus, világ megváltója, hogy kivezted a romlásból a mi életünket.“ Miközben ezt mondták, a megváltó megáldotta Ádámot a homloka közepén a kereszt jegyével, ugyanezt tette a patriarchákkal, a prófétákkal, vértanúkkal s az ősatyákkal is s megfogva őket, gyorsan távozott a pokolból. Menés közben az őt követő szent atyák dicsőítést zengettek neki, mondván: „Áldott, aki jött az Úrnak nevében, halleluja, őt illeti az összes szentek dicsősége!“

9. (25.) fejezet.

Ezután a paradicsomba ment s kezénél fogva vitte ősatyánkat Ádámot is s őt és az összes igazakat átadta Mihály főangyalnak. Mikor a paradicsom kapuján beléptek, két öreg emberrel találkoztak, akikhez a szent atyák így szóltak: „Kik vagytok, akik nem ismeritek a halált és akik nem szálltatok le az alvilágba, hanem testnek és léleknek birtokában laktok a paradicsomban?” Egyikük így felelt: „Én vagyok Énok, az Isten kedvence, akit ő maga helyezett itt el, ez meg Illés, a Thesbités, akik a világ végezetéig élni fogunk, akkor pedig majd elküld minket az Isten, hogy szembe szálljunk az antikrisztussal és megöletessünk általa, de három nap múlva feltámadunk és felhőkben elragadtatva az Úrral találkozunk.

10. (26.) fejezet.

Mialatt ezt beszélte, azalatt egy másik alacsony ember jött, aki a vállain keresztet cipelt. Ehhez így szóltak a szent atyák: „Ki vagy te rabló ábrázatu és miért hordozol keresztet a vállaidon?” „Én — mondá az, — amint magatok is mondjátok, csakugyan rabló és tolvaj voltam a földön és ezért fogtak meg engem a zsidók és ezért ítéltek kereszt-halálra a mi Urunk, a Jézus Krisztussal együtt. És amikor ő a kereszten függött és én láttam a történő csodajeleket, hinni kezdtem benne és segítségül hívtam őt, mondván: Uram, ha majd uralkodni fogsz, emlékezzél meg rólam! Ő pedig tüstént így szólt: Bizony, bizony, mondom neked, velem léssz ma a paradicsomban! Fölvéve tehát az én keresztemet, a paradicsomba jöttem és amikor Mihály főangyalra találtam, azt mondtam neki: A mi Urunk a Jézus, aki megfeszítettett, küldött engem ide. Most hát vezess át engem az Éden kapuján! És ime a lángpallos a kereszt jelét meglátva kinyitott és én bementem. Azután azt mondta nekem a főangyal: Várakozz egy keveset, mert eljön majd az emberiség ősatyja Ádám is az igazakkal, hogy azok is bemenjenek. Most azért meglátva benneteket, elétek jöttem!”

Ennek hallatára az összes szentek nagy felszóval kiáltották: „Nagyságos ami Urunk és hatalmas az ő ereje!”

11. (27.) fejezet.

Mindezeket láttuk és hallottuk mi két egytestvér, akiket Mihály főangyal küldött és maga parancsolta meg, hogy hirdessük az Úr feltámadását, de előbb menjünk a Jordánba és keresztelkedjünk meg. Ahova el is mentünk és megkeresztelkedtünk a többi feltámadott halottakkal együtt. Azután meg Jeruzsálembe mentünk és befejeztük a feltámadás husvétját. Most pedig miután nem birunk itt maradni, elmegyünk. Az Istennek, a mi Atyánknak szerelme, a mi Urunk, a Jézus Krisztusnak kegyelme és a Szentléleknek közössége legyen veletek mindnyájatokkal!

Mikor ezeket a könyveket megirtuk és biztonságba helyeztük, az egyik felét a főpapokat, a másik felét pedig Józsefnek és Mikodémusnak adták át, mi pedig tüstént láthatatlanok lettünk a mi Urunk a Jézus Krisztus dicsőségére! Ámen.

Raffay Sándor.